

Jiří Liška
Sedm životů

POSTAVY

Šárka, slušná slečna, naivní

Tomáš, její přítel, přelétavý

Iva, je nymfomanka

Sanka, pěstitel, dealer a hulič marihuany

Karel, muž ve středních letech, na internetu dělá hnusné věci

Božena, jeho žena, snaží se nepřipustit rozvod

Jan, senior, majitel paneláku, nejdřív věčně urýpaný

Terezie, jeho žena, brzo umře

Magdalena, seniorka, bývalá herečka, chovatelka koček

Další postavy, které se náhodně vyskytují, hrají herci, kteří zrovna nehrají.

Adam a Eva jsou loutky.

A hodně koček.

(Na jevišti tma. Svítí jen jeden box, ve kterém je právě Ráj – strom s jablky uprostřed, nalevo Adam, napravo Eva. Eva trhá jablko, kouše do něj a dá jej i Adamovi. Jak uslyší hlas, schovají se.)

Bůh (hlas): Kde jste? Kde jste?

Adam: Slyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.

Bůh: Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, ze kterého jsem ti zakázal jíst?

Adam: Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.

Bůh: Cos to učinila?

Eva: Had mě podvedl a já jsem jedla.

Bůh: Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení, budeš dychtit po svém muži, ale on nad tebou bude vládnout. Ty jsi, Adame, uposlechl hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst. Kvůli tobě necht' je země prokleta; po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení. Vydá ti jenom trní a hloží a budeš jíst polní byliny. V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nevrátíš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátíš.

Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku ke stromu života, jedl a byl navěky živ.

(Světlo, do této chvíle patřící jen boxu „Ráj“, zhasíná. Zároveň se ale rozsvěčují světla bytů v panelovém domě. Hraje patřičná hudba.)

(Hudba je svižná, v jednotlivých místnostech se střídavě rozsvěčují světla a následně zhasínají. Celé je to divoké. Nakonec se světlo zastaví v jedné z místností – je to místnost majitelů paneláku.)

Jan: Každý den je tady šedivej. Vidiš ty tapety? Dřív byly zelený. A ty záclony. Dneska jsou vyblitý, až hanba. A ty taky. Když jsem si tě bral, mělas krásný růžový tváře a oči hnědý jak kaštany. A dneska? Všechno je tady šedivý.

Terezie: Kdyby sis pořád nestěžoval, Honzo. Když jsem si tě brala, taky jsi měl černou hřívu.

Jan: A vidíš? Dneska je šedivá. Všechno v tomhle prokletým domě je šedivý. A čím jsem starší, tím je všechno šedivější. Ale vsadím se, že za to může tenhle barák.

Terezie: Přestaň fantazírovat.

Jan: No ne, poslouvej. Koupil jsem si tenhle hrnek. Krásnej, červenej! Ale jen co jsem ho přenesl přes práh tohoto zpropadeného domu – šedivej. Dokonce i ta barevná televize, co nám daly děti, už dneska hraje jenom černobíle. Každý den tady je čerobílej.

Terezie: Jestli ono to nebude v tobě, víš? Mě televize hraje barevně. Šmoulové jsou modří, Esmeralda zelená. Borhyová bílá a Koranteng hnědej. Je to v tobě.

Každý den vstaneš, umyješ se, oběd, večeře, spát, vstaneš, umyješ se a tak pořád dokola. Kdybys šel ven, na procházku, pozdravit starý kamarády...

Jan: Jsou mrtví, Terezo. Všichni mí kamarádi jsou dávno mrtví.

Terezie: A co Josef Kroupa? Nebo Standa Rovný? Ty potkávám v parku.

Jan: Proč vycházet z domu? Tenhle panelák, to je můj vězení, víš?

Terezie: Z vězení nemůžeš odejít, z paneláku jo.

Jan: Je to můj vězení. Můžu jít na vycházku, ale až skončí, tak musím zpátky do cely. Mezi čtyři stěny toho šedivýho pokoje. Tím, že jsem ten barák koupil, jsem sám sebe odsoudil na doživotí. Do smrti mezi panely.

Terezie: Mlč už, prosím tě.

Jan: Jdu si pustit telku.

Terezie: Neměl bys to dělat, Honzo.

(Zhasínají světla v pokoji domácího, rozsvěcuje se pokoj mladého páru.)

Šárka: Tak je to tady. Že je to tady roztomilý?

Tomáš: To víš, že je, miláčku. Ale není to tady trochu malý? (Oba se nacpou do malého boxu představujícího jejich pokoj)

Šárka: Hlavně že budeme spolu, ne? Aspoň si budeme blíž. Počkej, tady mě to trochu tlačí.

Tomáš: Můžeš se potočit?

Šárka: Já bych ráda, ale zachytilo se mi tu tričko.

Tomáš: Už je to lepší?

Šárka: Jo. Tak... vybalíme?

Tomáš: Kam to všechno tady chceš dát?

Šárka: Nějak to sem naskládáme. Miláčku, já jsem tak šťastná, že budeme žít spolu! Teď už je to mezi náma asi vážný, co?

Tomáš: Hmm...

Šárka: Ale stejně, kde jsi vzal peníze na ten byt?

Tomáš: Už jsem ti říkal, že si s tím nemáš dělat hlavu, je to můj malý tajemství. Hlavně že jsme spolu, ne?

Šárka: Partneři by mezi sebou neměli mít tajnosti.

Tomáš: To sice ne, ale tohle je jen taková drobnost. A já to dělal hlavně pro tebe a chtěl bych, aby naše láska a soužití bylo obestřeno oparem tajemna.

Šárka: Tak dobře! Záhada našeho bytu. Je to romantické, že?

(Opět změna světla. Tentokrát se zastavujeme v bytě Sanky. Je plný marihuany.)

Sanka: Mám trávu, chceš? Dvě stovky za sáček, co? Lidi si myslejí, že hulit je něco špatného. Jako že jsem hned feťák a smažka a já nevím co. Jako že jsem ten tragéd na samé hraně hranice, kterému stačí, aby jen zafoukal svěží jarní vánek a sfouk ho do drogových sraček. Kdyby se radši starali sami o sebe. Hulím, abych se z nich nepoblil. Z těch všech falešných ksichtů a plakátových masek. Choděj si v kvádru, na hlavě apartní klobouček... ale ve spod jsou to úplně stejný hovna jako já, jako ty. Dám si jointa a hned je mi líp. Hned jsou všichni milí a veselí. A nejmilejší a nejveselejší jsem já. Tráva přece není nic špatného. Vždyť léčí! No jasně, chlast a cigá jsou taky drogy a lidi je normálně užívají. Už jste třeba někdy slyšeli, že se někdo ukouřil ke zdraví, nebo že se prochlastal ze závislosti? Blbost. Léčí jenom tráva a kouřit ji je úplně stejný, jako klopat do sebe panáky vodky, jenom zdravější. Navíc, ubalit si jointa, to je rituál, svatej obřad štěstí. A moje kytičky, to musej bejt nejšťastnější rostliny na celým světě.

(Světelnou změnou se dostaneme k Magdaleně.)

Magdalena: Pojď ke mně, kocourku. No ty jsi můj manžel, no. Jak ses dneska měl, co? Dobře, vid'? U paničky se má každá kočička skvěle. Představ si, jela jsem tramvaj a po ulici létalo peří. Bylo všude a vznášelo se. Lechtalo lidi pod nosem a ti se smáli, jak je to šimralo. Asi někdo roztrhl peřinu, víš? Ty jsi můj manžel! Potkala jsem pana Kovala, toho režiséra, co jsem ti o něm říkala, a představ si – nabídl mi roli! Tak stará herečka, Magdalena Kučerová, se zase objeví na prknech! To už je let, co jsem naposled hrála. Třeba v Anně Karenině! To byla paráda! Nebo Antigona, Tatiana v Oněginovi, slečna Julie, o Julii a Romeovi nemluvě. Kritika o mně tenkrát psala jako o Velké Magdaleně! Tato úžasná herečka zvládá všechny role, její široký rejstřík jí umožňuje hrát mladé naivky i protivné stařeny. Byla jsem hvězda, ty můj manželi. No jo, ale kdepak loňské sněhy jsou. Dneska po mně pes neštěkne. Což je dobře, my psy nemáme rádi, že? Už jsem myslela, že na mě všichni dočista zapomněli. Ale pan Koval ne! Pojďte, dětičky, naliju vám mlíčko!

(Světelnou změnou se dostáváme k manželům. Z rádia se ozývá zpráva o přepadení benzínky.)

Božena: Miluješ mě ještě?

Karel: Cože?

Božena: Ptám se tě, jestli mě ještě miluješ.

Karel: Aha...no... ty máš otázky pořád...

Božena: ...tak... tak máš mě ještě aspoň rád?

Karel: Jo, mám tě rád...

Božena: Rád jako ženu, kamarádku... pivo?

Karel: O co ti jde, prosim tě?

Božena: Jenom chci vědět, jestli ke mně po tolika letech ještě něco cítíš. Já vím, že to dvacet sedm let nemůže být pořád jako v prvním roce, ale já mám pocit, že už mě prostě vůbec nevnímáš, že jsem pro tebe jako služka, nebo jako kus nábytku...

Karel: Ale nejsi... to víš, že nejsi.

Božena: Tak jako co mě máš rád, řekni?

Karel: Mám tě rád jako... když to je těžký...

Božena: Zas tak těžký to není.

Karel: Mám tě rád jako.. je to těžký.

Božena: Není, prostě si vybav, co máš rád jako mně, a pak to řekni. „Mám tě rád jako..“

Karel: Vlašák.

(Světelnou změnou se dostáváme k Ivě.)

Iva: Tak to mám ráda, no a co? Kdo ne? Pravda, znám pár takových frigidních panen, který to nechtěj, ale mně se to líbí. Když to chlapi pořád chtěj, tak je to normální, všichni řeknou – je to typickej chlap. Ale když to pořád chce ženská? Hned z ní všichni dělají děvku. Mám ráda, když mě má chlap v moci. Když jsem malá holčička před velkým, statným chlapem. Kdyby bůh chtěl, abychom nesouložili, proč by to dělal tak krásný? Miluju, když ho má chlap pořádnýho. V tomhle jsou prý super černoši. Říká se: černoši je maj velký, Evropan je střed a asiati je mají maličký. Existují černoši, co je maj velký a co je maj jak

Evropani. Existují Evropani, co je mají jako černoši, ale i takoví, co je mají jak asiati. Ale zajímavý je, že nenajdete asiata, co ho má jak černocho. Teda od přírody, že jo. Jsem asi na sexu závislá. Ale miluju to.

Magdalena: Kam jsem je jenom dala? A, tady jsou! Moje klobouky. Vidíš, kocourku? V těch jsem byla někdo! (Nasazuje si klobouk a hraje) Dobrý den, pane Voku, jak se máte? (jiný klobouk) Ať tě spolkně zem, bídný červe! (jiný klobouk) Čím to, že já, Mannon, šťastna jsem, čím to, že já, Mannon, se líbím všem? (Směje se, končí hra) Oh, ty můj manžel. To byla léta. Pak na mě zapomněli. Už jim nebyla Magdalena Kučerová dost dobrá. Ale víš, kocourku, život je umění čekat. Kdo si počká, ten se dočká! A já už se tak těším, až začnou zkoušky! Jsem tak plná energie. Ale, manželku můj, tobě smrdí z tlamičky! (bere kocoura a čistí mu zuby)

(U manželů)

Božena: Já se rozvádět nebudu, na to zapomeň. Dělej si co chceš, měj ženských kolik chceš, nebo sed' celý dny doma, to je jedno, ale rozvádět se nebudeme.

Karel: Vždyť se trápíme oba. Když budeme sami, bude nám líp.

Božena: Já se rozvádět nechci, chápeš? Co na to řeknou lidi? Já ti obětovala kariéru, nejkrásnější roky svého života, svoje krásný, mladý tělo, tak teď laskavě mlč, sed' a nerozváděj se.

Karel: Já jsem tě přece nenutil. Já tě mám rád, ale cítím, že mám prostě jiný potřeby...

Božena: Tvý potřeby nikoho nezajímají, chápeš?! Promiň. Jasně že zajímají... Ale pochop to – rozvod, to mě zničí.

Karel: Ale nedramatizuj to. Vždyť se pro tebe skoro nic nezmění, stejně se už skoro nevidáme.

Božena: Pochop to, ty vole! Já se prostě rozvádět nebudu, slyšíš, debile? Nebudu! (pláče)

Karel: Tak... já jdu radši vynést smetí...

Sanka: Vracím se takhle pozdě v noci domů z kšeftu. V kapse slušnej balík, dneska se dařilo. Zatracený kočky (nakopne ji). Furt se tu pletou. Už jsem se docela těšil, jak si po náročným dnu odpočinu. Bolí mě nohy, chlupatý mě trochu prohnali. (Slyší, jak si to Iva rozdává) A, slečna sousedka má zase návštěvu. Podle bot jsem usoudil, že bude na můj vkus poměrně velká. A hlavně plná testosteronu.

Jo, v chemii se vyznám. Ale nevařím! Výtah zase nejede, musím po schodech. Dobrý den, pane Jiroušek. Kam jdete v tom pyžamu?

Karel: Ale, žena mě poslala vynést smetí.

Sanka: Tak pozdě v noci?

Karel: To víš, ženská. Jak si něco usmyslí, chce to hned, znáš to, ne?

Sanka: No, ani ne.

Karel: Počkej, ty seš snad na chlapy?

Sanka: Ne, ale u ženkých moc nebuduju. Ani na ně moc nemám čas, abych pravdu řekl.

Karel: A co děláš tak důležitýho, že ti nezbude čas na nějakou tu (naznačí gestem) roštěnku, co?

Sanka: Já se starám o kytky, víte.

Karel: Takže zahradník?

Sanka: Dá se to tak říct.

Karel: Hele, tak já tě rovnou využiju, jo? Odchází mi fikus, dělají se mi na něm takový jako bílý vodnatý pupínky, nevíš, co to je?

Sanka: No, já se moc ve fíkusech nevyznám.

Karel: Tak co pěstuješ? Orchideje? Kaktusy?

Sanka: Neřeknete to nikomu?

Karel: Jako hrob!

Sanka: (naznačí gestem hulení)

Karel: Jo tak! Dobrý vědět.

Sanka: Jojo, stavte se někdy. Ale já už teď musím.

Karel: Chápu, chce to zálivku, co? (smích)

Sanka: No. Pěkný papuče. Nashledanou.

Karel: No jo, do bot mi nadělaly ty šílený kočky. Dobrou noc.

Jan: V noci se tady dějí divný věci. Je to prostě v tom domě. Postavili ho na špatným místě, ve špatnou dobu. (slyší mrouskání koček) Občas se tady ozývá

skučení duší všech těch zatracenejch lidí, co zahynuli v nudě a šedi panelové architektury. Zatracený uřvaný kočky! Když je člověku tolik co mně, tak čím dál častěji myslí na smrt. Vždycky jsem si myslel, že až umřu, bude to, jako když stromu na podzim upadne poslední list. Teď už ale vím, že ten list upadl už dávno – a teď už jen žlutne, hnědne a usychá, až se nadobro rozpadne. Jediný potěšeníčko mi zbylo, a tím jsou ty mršky kamerky – vidí všechno, co se kde mihne, nikdo o mně neví, ale já vím o všem, díky nim můžu být kdekoliv, a přitom sedět ve svém šedým křesle...

Terezie: (Je náměsíčná) Kde jste? Kde jste?

Jan: Už zase. Co hledáš, Terezo?

Terezie: Peníze.

Jan: Jaký peníze, prosím tě?

Terezie: No přece ty, co jsem měla na parapetu.

Jan: Na parapetu jsi žádný neměla.

Terezie: (Otevírá okno a vyklání se z něj) Ale jo! Podívej, sletěly dolů, vítr je odfoukl, měli bychom je posbírat.

Jan: Nevykláněj se z toho okna, nebo vypadneš. Už jsi zase náměsíčná. Pojd' si lehnout, je noc.

Terezie: Ale co ty peníze?

Jan: Už jsme je přece posbírali.

Terezie: Aha.

Jan: Pojd' spát.

Iva: Pojd'te spát, pánové. Já už jsem děsně utahaná.

Chlap 1: No no, slečinko, snad jsme tě nezmohli?

Chlap 2: Podívej, je utahaná jako kotě.

Iva: O kočkách mi vůbec nemluvte. Nemůžu je ani cítit. Ta baba Kučerová jich má plnej barák. Smrdí tady, věčně řvou a votíraj se ti o nohy, když jdeš po chodbě. A já jsem na ně navíc alergická. Ženská se ráno pěkně namaluje, aby se chlapům líbila, pak vyjde na chodbu, kočka se jí otře o nohu a hned je ženská celá napuchlá, kape jí z nosu a oči má červený. Vůbec nechápu, co lidi na těch kočkách maj. Jsou falešný a úlisný. Vtírají se, jen když něco potřebujou, ale

když po nich něco potřebujete vy, nehnou ani brvou, pokud samy nechtějí. To vlastně mají s některými lidmi společný. Některým lidem jsou jako kočky – a ty já nemám ráda. Zajímavý, že některým lidem projevují hnusný city jako vztek, nenávisť, pohrdání bez sebemenšího zaváhání, ale projevují cit krásný, jako je láska, se bojí.

Chlap 1: Zrovna ty mluvíš o lásce? (Ozývá se hudba.)

Iva: (Prohledává chlapům kalhoty a bere peněženky, krade z nich peníze a peněženky zase vrací.) Taky jsem milovala a miluju ho pořád. Ale zároveň ho nenávidím. Miluju ho, i přes to, co mi udělal, na druhou stranu se mi hnusí a nejradši bych ho už nikdy neviděla. Nechápe, že už se s ním nechci stýkat. Pořád má potřebu se mnou komunikovat. Asi ho baví, když ho stírám, ponižuju a slovně šikanuju. Je to jediný člověk, se kterým bych chtěla být na věky, je to jediný člověk, kterého nevystojím ani minutu. Ale sexu se nevzdám, to teda ne.

Chlap 2: Kdo tady pouští hudbu?

(U milenců, oba spí.)

Šárka: Kdo tady pouští hudbu?

Tomáš: Co?

Šárka: Někdo tady pouští hudbu.

Tomáš: My máme rádio?

Šárka: Ale ne u nás, někdo ze sousedů.

Tomáš: Tak si lehni a spí.

Šárka: Copak u toho můžu spát?

Tomáš: Ber to třeba jako ukolíbavku.

Šárka: Ukolíbavku ve čtyři hodiny ráno, pěkný. Který blázen si v tuhle dobu pustí rádio na plný pecky?

(U Magdaleny, která má naplno puštěný gramofon, étericky u toho tančí.)

Magdalena: Velká Magdalena Kučerová, můj manželi, se vznášela jako víla po prknech Mahenova divadla! Éterickým zjevem ve vzdušném kostýmu dokonale ztvárnila femme fatale. Chceš si cucnout sherry, ty můj manželi? (zpívá)

(U milenců)

Šárka: No to snad není možný! Já asi neusnu. Tam půjdu zazvonit, nebo co!

Tomáš: Neblázni, jsme tady první noc a ty už by sis dělala nepřátele. Jednou to snad vydržíš.

Šárka: Jenom aby to nebylo každou noc. (pokouší se spát, ozve se ale nějaký drásavý tón) Tak a dost! (jde ke stupačkám a třepe s nimi, to dělá hluk. Hudba ustane.)
Tak a je klid. (Tma.)

Kočky

(Světlo se rozsvítí ve všech pokojích, všichni herci jsou na scéně /kromě Boženy/ a čistí si zuby. Je ráno.)

Sanka: Je to pro mě očista duše. Do mého těla se dostává svěžest a s ní odhodlání poprat se s dalším dnem plným lidí v maskách. Jak by to asi vypadalo, kdyby je lidi odložili? Kdyby ukázali svoje pravý já? To by byl...

Jan: ...Hnus! Prosím tě, cos to vzala za pastu? Nemůžu ji ani cítit.

Terezie: Normální pasta, co pořád máš. Kupuju ji roky.

Jan: Ten barák. Za to může ten barák, kterej změní všechno a všechny, kteří s ním propletou svůj osud.

Terezie: Zase začínáš? Ten dům je naprosto normální, mně se v něm žije...

Šárka: ...skvěle, a co ty?

Tomáš: Ale jo, taky celkem dobře. Sice jsi mi brala peřinu, ale to nevadí. Zvyknu si, všichni si zvykli.

Šárka: V kolik se vrátíš ze školy?

Tomáš: No, asi ve ...

Iva: Tři? Dobře, proč ne, čtyřku jsem ještě neměla. Proč to dělám? Co mi to vlastně dává? Snažím se prázdno, který mám srdci, zaplnit penisem. Když nemůžu být jednoho, budu všech. A co ty? Můžeš mi...

Karel: ...prosím tě donést ručník?

Božena: Cože?

Karel: Abys mi donesla ručník!

Božena: Já ti nerozumím.

Karel: RUČNÍK!

Božena: Já tě neslyším!

Karel: (pro sebe, rezignovaně) Tak si polib prdel.

Božena: Ještě jednou mi řekneš, ať si políbím prdel, tak uvidíš! Ty můj...

Magdalena: ...manželi. Já už mám na světě jenom tebe. Tebe a všechny tvé kamarády, vid'?

Dnes budeme čistit kožíšky, ať jste všichni krásní. Já jsem tvá žena, ty jsi můj manžel a všechny ostatní kočičky jsou naše děti, že?

(U důchodců)

Jan: To kafe je slaný!

Terezie: Ukaž? Není, máš tam tři lžičky cukru, jako vždycky.

Jan: Říkám, že to kafe je slaný! A kde mám vidličku a nůž?

Terezie: Promiň, já jsem ti ji zapomněla nachystat.

Jan: To je pořád něco! Jednou chybí příbor, jindy není nic k pití! (pomalu a nenápadně začíná znít hudba, která dokresluje pocit závratí, Jan dostává infarkt) Mě už to tady vážně nebaví! Všechno je tady na hovno! Připadám si jak v blázinci, nic není, jak má být! Celej barák se proti mně spikl! Všechno je proti mně! Mý vlastní schody, výtah, dveře, koberce v bytě plný prachu, nábytek, lustr! Všechno se houpe jako na moři a padá to na mě! Hroubí se stěny i strop, omítka opadává. A ty kočky! Ty kočky ty starý herečky se mi smějou! Ať se mi nesmějou! Amálie! Amálie!

Terezie: Co je ti, Honzo? Koho voláš?

Jan: Amálie! Řekni těm kočkám, ať se mi nesmějou! Vychechtaný kočky plný blech, co se lísaj a mňoukaj, jako když vržou dveře.

Terezie: Honzo, co je ti? To jsem já, Tereza!

Jan: Jako když někdo špatně vrže na housle. A mrouskaj se, jako když děcka pláčou! A děti nesmí plakat, nesmí! Co je to potom za život, když i děti pláčou! Z toho mě bolí u srdce, když děti pláčou, když kočky mrouskaj a když se mi tak zpropadeně smějou! Amálie! (upadne na zem)

Terezie: Honzo! Jane! (běží k telefonu a volá) Halo? Tady Terezie Bystrá, Bartošova 15. Můj manžel má asi infarkt nebo něco. Mluvil nesmysly a pak upadl. Ano, dýchá. Ano. Ano. Bartošova 15. Přijďte rychle! (Zavěsí telefon. Uslyšíme zvuk sirény.)

Tomáš: Pá, miláčku, pá! Dobrý den!

Iva: Ahoj. Tebe jsem tady ještě neviděla. Ty seš tady nový?

Tomáš: Ano, včera jsme se nastěhovali.

Iva: Já jsem Iva.

Tomáš: Tomáš.

Iva: Kolik vás tam bydlí, Tome?

Tomáš: Jen já s přítelkyní. Je to tam docela malý.

Iva: Já vím, všechny byty jsou stejné. (projdou sanitáři s Janem na nosítkách) Co se stalo, paní Bystrá?

Terezie: Já nevím, asi infarkt. (Vrací se do bytu)

Iva: Infarkt. A přitom chlap jak hora. To je pan domácí.

Tomáš: Já vím.

Iva: Mám ho docela ráda, fajn chlap, i když morous. Pořád si na něco stěžuje. Hlavně na kočky ty starý komediantky, ale na ty si tady stěžuje každéj. Má jich doma asi patnáct! Snad mu to dobře dopadne.

Tomáš: Když dovolíte, já už musím běžet.

Iva: Jasně! Tak čau, Tome. A stav se někdy! (Tomáš odchází) Pěknej klučina.

Tomáš: Když jsem ráno vstal a vyšel do školy, potkal jsem na chodbě jednu ze sousedek. Mladá, pěkná holka. Dala se se mnou do řeči, ale já jsem se trochu styděl. Konverzovat s hezkýma holkama mi dělá trochu problémy. Proto jsem taky se Šárkou. Není nic moc, ale byla jedna z mála, kterou se mi podařilo sbalit. Když jsem tam tu sousedku viděl, jmenuje se Iva. Tak tedy, když jsem ji tam viděl, přepadla mě snivá nálada. Přepadá mě docela často, vždycky je to ve formě jakéhosi přání. V to ráno mě napadlo: Chtěl bych tě potkati v lukách! Ne. Nechtěl bych tě potkati v lukách. Mnohem raději bych tě potkal v levném, hodinovém hotelu! Dnes, v období klíšťové encefalitidy. Ta Iva má něco do sebe. A já bych měl zase něco do ní!

Magdalena: (Zvedá zvonící telefon.)Halo? U telefonu. Dobrý den, pane Koval, to jsem ráda, že voláte! Ano! Ano! Ano! Vážně? Tak, to je mi líto. (Položí telefon, pak si sedne a jen tiše sedí.) Vidiš to, ty můj manželi? A je po všem. Život je umění čekat. A já na tu příležitost čekala celý život a oni mi ji vzali! (pláče) Manželi

můj, oni mi ji vzali! Život je umění obhajoby. Když se narodíš, obhajuješ svůj důvod k životu, alespoň sám před sebou. Když studuješ, obhajuješ svá studia. Když žiješ, obhajuješ před ostatními svoje chování, své názory. Obhajuješ své projekty a před celým světem se musíš umět obhájit. Na stará kolena obhajuješ smrt, i když si to nezaslouží. Tento režisér to nedokázal. Neobhájil si svůj projekt a oni mi to vzali! Manželi můj, nikdo si už na velkou Magdalenu nevzpomene. Nikdo mě nechce, nikdo mě nepotřebuje! Pro nikoho tu nejsem! Jsem nikdo a nikomu nejsem dost dobrá. Ani pes po mně neštěkne, ale my psy nemáme rádi. Kdyby jen štěkl! Jen kdyby štěkl!

Sanka: Cestovat městem je úžasné! Člověk se nepřestává divit! Je to jako procházet světem zázraků. Tak třeba dnes jsem se zúčastnil pokusu o překonání rekordu v počtu cestujících šalinou číslo 12. Když už si myslíte, že se vás tam víc nevejde, přijde starý dědek a dokáže vám, že nic není nemožné. No to snad není možný! Jak se sem ty kočky dostaly? Nadělaly mi do truhlíků! Ježíš, to je smrad! To už je vrchol! Paní Kučerová mi nevadí, ale na ty kočky už si teda budu stěžovat!

Tomáš: Píšu písemku. Moc toho nevím, a tak mě přepadají všelijaké myšlenky. Hodiny tikají a uvádí mě v rozpaky. Mnohem větší stres mi ale způsobují spolužáci, kteří pořád ještě píšou. Měl jsem se na to podívat, a ne blbnout se Šárkou. Všechno učení jsem pořád odkládal, až jsem se k němu nakonec nedostal. Ale žádná prokrastinace! Svobodné rozhodnutí! Profesor prochází lavicemi, asi si myslí, že objeví tahák. A světla v učebně tak vlezle hučí. Chtěl bych vidět polární záři! Stál bych tam, v té mlčící krajině, a koukal na ten nádherný zářící pás. Jediná záře, kterou teď vnímám, je lehce radioaktivní.

Terezie: Aničko, odvezli ho do nemocnice. Můžeš se tam za ním podívat? Já nemám odvalu. Můžu za to já, to kvůli mně se rozzlobil. Ne, neboj. Děkuju, jsi moc hodná. Někdo zvoní, musím jít otevřít. Pa.

Sanka: Dobrý den, paní Bystrá...stalo se něco?

Terezie: Honzu odvezli do nemocnice.

Sanka: Aha, to je mi líto. Snad to bude dobré.

Terezie: Co potřebujete?

Sanka: To já vás s tím teď nebudu obtěžovat.

Terezie: Tak mi to řekněte, když už jste tady.

Sanka: Přišel jsem si stěžovat na kočky paní Kučerové. Víte, já proti kočkám nic nemám, jednu, dvě snesu, ale patnáct. To už je trochu moc.

Terezie: Provedly vám něco?

Sanka: Jo, nasraly mi do květináčů a zlámaly pár kyttek.

Terezie: Aha, vy jste ten zahradník.

Sanka: Ano. Já na těch kytkách vydělávám, víte. Jak je mám teď prodat, když smrdí jak kočičí záchod. O těch polámaných ani nemluví.

Terezie: Tak já si ty smradlavý vezmu. Dám si je za okno.

Sanka: Tyhle byste si asi za okno nedala, paní Bystrá. Tak já už vás nebudu rušit, jen, prosím, zkuste to vyřídit s těma kočkama.

Šarka: Jsem z našeho společného bydlení úplně nadšená! Doufám, že všechno bude probíhat tak, jak si představuju. Miluju Tomáše, je to moje všechno! Občas mě ale napadá, jestli mě skutečně miluje. Všechno je fajn, nestěžuju si, ale představovala jsem si to trochu jinak. Možná za to můžou romantický filmy a pohádky, který nám od mládí vtloukají do hlavy. Tomáš je můj princ a jsem ráda, že jsme spolu, ale někdy mi přijde, že po mně netouží, jak by měl. Jsme spolu už celý půlrok a on mi ani jednou nedal pusu jen tak, sám od sebe. Vždycky jsem byla já ta, co dala první. A nehladí mě moc, ani se mnou nikam nechodí... Ale asi jsem jen hloupá a něco si nalhávám. No, to snad! To je nechutný! (bere telefon) Tome? Představ si, otevřela jsem šuplík a v něm... no, nějaká kočka v něm vrhla kot'ata. Asi zajdu k panu domácímú nebo já nevím, co s tím. Aha, tak to tam asi nepůjdu, nehodí se to. Ale kde se tady ta kočka vzala? Jo, promiň, ahoj. Ale co s tím?

Iva: (je s mužem) Ty draku! Jo! Kanče! Ah, ah, ah! (a je po všem, muž se svalí a chvíli leží)

Chlap 1: Víš co je na tobě, Ivo, super? Že si po tom nechceš povídat.

Iva: Ty jsi blbej!

Chlap1: No ne, vážně. Zatím všechny holky, se kterými jsem chodil, mě potom zavalily množstvím citových výlevů a sentimentálně milostných keců. Až na tebe.

Iva: Počkej, ale my spolu nechodíme, je ti to doufám jasný.

Chlap1: Aha... no, jasně. Máš tu něco k pití?

Iva: Džus je v ledničce, vodka na polici, jestli chceš. (Muž jde pryč zabalen v prostěradlu, ona mu opět prohledává peněženku a bere peníze.) Chlapi si myslí, že když to s nima ženská dělá, že je miluje. Tvrdí se totiž, že pro ženskou je sex bez citů o ničem. To je blbost. Nechápu, proč si lidi pořád myslí, že ženský a chlapi jsou jiní. Jsou naprosto stejní, naprosto stejný živočišný druh se stejnými city i pudy. A že ženský neběhají za merunou? To někteří chlapi taky ne. A že se chlapi nemalují? Ale malují, ne že ne. Chlap a ženská jsou naprosto stejný, odlišují se jen v maličkostech. Tou nejpodstatnější ovšem je, že ženská má o něco víc materiálu nahoře, zatímco chlap ho má trochu víc dole, pokud víte, co tím myslím.

Ale! I ty jeden. Chceš ještě jedno kolo? Ty divochu! Lízej mě!

Chlap1: (přijde z kuchyně) Mluvíš na mě?

Iva: Ty jsi...? Tak kdopak! (Iva odhodí peřinu, mezi nohama má kočku) A! Pane bože!

Chlap1: Hele, kočička!

Iva: No, kočička! Mrcha jedna chlupatá!

Chlap1: Vždyť je roztomilá.

Iva: To možná jo, ale já ji teď budu mít celou oteklou! Jsem totiž alergická, víš?! Musím pod sprchu!

Karel: Vždycky jsem kolem Boženy moc skákal. Už když jsme spolu začali chodit, tak mě na to příbuzní upozorňovali a kamarádi si ze mne dělali srandu. Ale já to tak prostě cítil, že to tak má být. Věřil jsem, že jsem stvořen k tomu, abych jí ten život udělal krásnej. Jenže časem jsem si uvědomoval, že se se mnou něco děje. Bylo to už docela dost let po svatbě a já si uvědomil, že mě štve všechno, co řekne, co udělá, a že už mě vůbec fyzicky nepřitahuje. Začali jsme se vzdalovat, ale já pořád chtěl její blaho. Než začala flirtovat s jinými, začala se chovat vyzývavě, přestala si mě vážit. Cítil jsem se poníženě, zneuznaně... Nevděčnice. Chovej se k ženě jako ke královně – dá ti setnout hlavu. Když budu sám, bude mi asi líp. Člověk se nemá vázat. A já už ani nechci, mám k tomu své důvody.

Iva: (nese kočku v gumových rukavicích)

Šárka: (Nese v krabic kočku s kořaty) Dobrý den. Aha, ty kočky jsou vaše?

Iva: Ne, ty jsou jedny herečky, která tady bydlí. Má jich asi patnáct.

Šárka: Tak teď už osmnáct.

Iva: Jakto?

Šárka: Jedna kočka mi vlezla do šuplíku a vrhla tři koťata.

Iva: No to potěš koště. Vy jste...?

Šárka: Šárka. Přistěhovali jsme se včera s přítelem.

Iva: Aha! Tomáš, seznámili jsme se ráno. Milej kluk.

Šárka: Jo, to on je. Co s těma kočkama?

Iva: Nejlepší by bylo je utopit, nebo tak něco. Já jdu tuhle vrátit ty herce, tak můžete jít se mnou.

Šárka: Dobře.

Iva: (zazvoní na dveře)

Magdalena: Jděte pryč! Nechte mě být.

Iva: Paní Kučerová, jdeme vám vrátit vaše kočky.

Magdalena: (otevře) Macíčku! Pojď ke mně.

Iva: Ten váš Macíček ke mně vlezl a tam mi...no... on mi...

Magdalena: Něco vám tam doma sežral?

Iva: No, spíš vylízal.

Magdalena: On je takový mlsoun.

Iva: Já jsem na kočky alergická, paní Kučerová. Až zase příště dostane Macíček chuť, tak ke mně ať nechodí.

Šárka: Mně tady ta kočka porodila mezi prádlem.

Magdalena: Mícinke! Ty jsi máma? A že jsi mi nic neřekla! Moc se omlouvám, slečno.

Iva: Já jsem vám jenom chtěla říct, že si budu stěžovat na ty vaše kočky u pana domácího. Já vím, že se o ně staráte, ale patnáct koček je prostě moc. Kdybyste si nechala třeba dvě...

Magdalena: Ale které? Vždyť ony jsou všechny jako moje děti.

Iva: Měla byste si dvě vybrat, nebo vám je vezmou všechny.

Magdalena: Mý kočičky? Mý děti jediný! Jediný živý tvory, který mě na týhle zemi chtějí a potřebují? To se snad nikdy nestane! To se nesmí stát!

Božena: Zevšedněla jsem mu a ani jsem si nevšimla, kdy se to stalo. Kdy jsem se stala tou služkou? Kdy se ze mne stal „vlašák“? Co když to tak mělo být? Co když jsme předurčeni k úspěchu a neúspěchu? Když to tak vezmu, máma byla taky spíš služka než žena a manželka. Může za to ona, že jsem dopadla stejně? Můžu za to já? Nikdy jsem si to takhle nepředstavovala, nic tomu nenasvědčovalo, že bych i já mohla dopadnout jako moje matka. Vždycky jsem byla úspěšná, ambiciózní, cílevědomá... kde se to zlomilo? Každé ráno do práce, po práci nákup, uvařit večeři, svalit se k telce, spát a ráno nanovo. Sníme o tom, že my budeme něco extra, že pro nás osud nachystal něco lepšího než pro naše matky. Nás se přece rutina netýká, my budeme dobývat vesmír...! A teď mám to, co jsem nikdy nechtěla – obyčejný život. Karel chce rozvod. Ale to by byl pro mě hřebíček do rakve. Co řeknou lidi? Rozvod nesmí být. Já jsem měla být úspěšná, ne rozvedená!

Sanka: Dobrý den.

Karel: Dobrý. Jak se vede?

Sanka: No, mohlo by být líp, kdyby nebylo těch koček. Naštěstí mi to moc nenabourá kšefty.

Karel: Jo aha. No mě to s těma kočkama nemusíte vykládat, občas mám pocit, že se množí geometrickou řadou. Tudle jsem našel jednu za dveřma bytu. Chyt jsem ji a hodil na chodbu. Jak jsem se otočil zpátky, byla tam zas, tak jsem ji zase vyhodil. No a co si myslíš, že se stalo, když jsem znovu otevřel? Byla tam zase. Netuším, jestli to byla jedna, nebo jich bylo víc, ale nemohl jsem se jich zbavit. Mrchy vlezly.

Sanka: Někdo by s tím měl začít něco dělat. Čeho je moc, toho je příliš. Chtělo by to nějaký nápad, nevíte o něčem?

Karel: Myslíš jako jed nebo nějakou past?

Sanka: To jste řekl vy.

Karel: Jasně. Hele, poslouvej, když ty obchoduješ s těma svejma kytkami, tak máš asi všelijaký kontakty, že?

Sanka: To mám, proč?

Karel: Potřeboval bych sehnat nějaký... videa.

Sanka: Myslíte porno? Předě mnou se nemusíte stydět to říct.

Karel: No dobře, myslím porno, ale takový... ne úplně legální, víš?

Sanka: Aha. Pojděte se mnou, promluvíme si o tom.

Tomáš: Asi jsem se unáhlil. Společné bydlení se Šárkou nebyl dobrý nápad. Teď teprve vidím, jaká ve skutečnosti je. Jak přehnaně slušná. Jak odporně dokonalá. Jak přehnaně ctižádostivá a velikášská. Oproti ní jsem nula, nicka zmítající se v síti své neschopnosti. Copak se s ní můžu bavit, když vím, jaká je to šprtka? A já už zase neudělal zkoušku. Teď teprve vidím, jak na mě kouká shůry a ubíjí mě tou mou neznalostí. Je tak nesnesitelně dokonalá! Oblečení večer skládá do komínku, místo toho, aby ho hodila přes židli. Zuby si čistí třikrát za den, chápete, třikrát! Někdy člověk pochopí, s kým chodí, až když s ním začne žít. A já už to asi nevydržím. A nevydržím že... sakra, já jí to přece nemůžu říct. Nikdy nikomu to nemůžu říct. Nikdy se to nestalo a já s tím nemám nic společného... už po mně pátraj.

Terezie: Už dnes večer? To jsem moc ráda, pane doktore, udělal jste mi obrovskou radost! Já už se bála nejhoršího. Máme pro něj přijet? Dobře, dobře, to budete moc hodní. Moc vám děkuju, pane doktore, nashledanou a děkuju, děkuju.

Magdalena: Macíčku! Macíčku, kde jsi? Čiči! Pojdě si pro mlíčko! Macíčku! Proboha!! Macíčku! Ty můj manželi! Kdo ti to udělal? Kdo ti to mohl udělat, manželi můj nejmilovanější! Vstávej! No tak! Vstávej! Já už mám na světě jenom tebe! Tak vstávej! Přece mě tady nemůžeš nechat! Macíčku! Paní Bystrá! Paní Bystrá!

Terezie: Dobrý den, paní Kučerová! Mám skvělé zprávy, Honzu mi dovezou už dnes. Nebylo to s ním vůbec vážné, jen nějaká drobná porucha.

Magdalena: Paní Bystrá, podívejte se, co mi provedli! Podívejte, co mi ty bestie provedly! Zabily mi Macíčka! On byl můj manžel, moje všechno a teď je po něm! Zabily ho!

Terezie: Pro Krista! A kdo vám ho zabil?

Magdalena: Oni! Ti prevíti, co nemají rádi mé kočky! Pořád mi za ně nadávají, říkají, abych je dala pryč. Jenže to já nechci, vždyť já bych byla na tom světě úplně opuštěná. A tak se o to začali starat sami – a zabili mi mého Macíčka!

Terezie: Uklidněte se, Magdaleno, nějak to vyřešíme, nebojte.

Šárka: Tome? Já budu spát dneska u Heleny, půjdeme do kina, a pak si u ní uděláme takovou tu holčičí drbárnu, znáš to.

Tomáš: Klidně.

Šárka: Co je s tebou?

Tomáš: Nic, zase jsem neudělal zkoušku.

Šárka: Jak je to možné, Tomášku? Vždyť jsme se na to učili spolu. Příště to bude lepší.

Tomáš: Nech toho.

Šárka: Promiň, já ti chtěla dodat optimismus.

Tomáš: To nemusíš!

Šárka: Dobře. Odnesla jsem ty koťata. Ta paní má těch koček doma hromadu. Mluvila jsem se sousedkou, s tou Ivou...

Tomáš: S Ivou? Co říkala?

Šárka: Že jste se už stihli seznámit.

Tomáš: Jo?

Šárka: A taky že nikdo v domě ty kočky nemůže vystát.

Tomáš: Tak ona o mně mluvila...

Šárka: Tak co, můžu takhle jít?

Tomáš: Proč bys nemohla?

Šárka: Tak jo, já letím, pa zítra!

Tomáš: Jo, ahoj.

Iva: Tři tisíce. No, dneska jsem si přišla na docela slušný prachy. Ti chlapi jsou tak prostí. Když jim ženská dá, co chtěj, poslouchají jak štěňátka. Ani si nevšimnou, že jim zmizí obsah peněženky. A když si náhodou všimnou, kdo by podezíral přítulnou berušku. A co je ještě krásnější, že si u toho taky pořádně užijou. Užiju si ten pocit, když mi sundává kalhotky, když mi roztahuje nohy, a pak! Uha! Jsem děvka, ale nejsem kurva. I když si přijdu na svý prachy. Ale nejsou to prachy za sex, nikdy bych se neprodávala. Jsou to prachy, jako přidaná hodnota k parádnímu sexu. A pro chlapy je to daň, daň za jejich chtíč.

Jan: Budeme muset svolat domovní schůzi.

Terezie: Jsi doma sotva pět minut a už bys dělal schůze. Teď by ses měl šetřit.

Jan: Já se šetřit nemusím, nic to nebylo. Trochu jsem doufal, že aspoň jednu noc strávím mimo tuhle šedivou celu, ale nakonec, doma je přece jen doma, i když v prokletém paneláku.

Terezie: Tenhle panelák není prokletej, kolikrát to mám říkat?

Jan: A co ta kočka? Někdo ji zabil, někdo, koho posedla šed' paneláku.

Terezie: Ale za to nemůže přece panelák, ale lidská krutost a nenávisť.

Jan: Kterou v tobě probudí chladný beton. S těma kočkama se musí něco udělat, svoláme schůzi.

Terezie: Nech to na zítra, Honzo. Aspoň dneska si od všeho odpočiň.

Jan: Dobře, ale zítra bude schůze. Na sto procent!

Jan: Kdybych byl doma, věděl bych, kdo to udělal. Stačilo by zapnout moje zlatý kamery a pak se podívat na ten šedej záznam a hned bych ty lotry měl. Sakra. Jedna chvíle a všechno je naruby.

Sanka: Tak to je teda silný kafe.

Karel: Ale já si prostě nemůžu pomoct. Ty jejich kulatý prdýlky a malinký pind'ourky. A když se na tebe podívaj těma rošťáckýma očima.

Sanka: Víte, já bych nerad podporoval něco nezákonného...

Karel: Ty vole, vždyť prodáváš marihuanu, seš dealer. To samo je protizákonný.

Sanka: To jo, ale nikomu to nemůže ublížit. Kdežto vy – vždyť vy jste normální teplej pedouš!

Karel: Když to říkáš takhle. Ale víš, já bych nikomu nic neudělal, nikoho do ničeho nenutil. Chtěl bych se na ně jen dívat, víš. To je přece neškodný.

Sanka: No, jak se to vezme, víte. Ono se to video taky musí nějak natočit.

Karel: Ale já musím nějaký sehnat, nebo já...já...já snad něco provedu!

Sanka: Tak když je to takhle, asi je pořád lepší, když na to budete jen koukat, než abyste to sám dělal.

Karel: Že?

Sanka: Ale slibte mi, že to budete nějak léčit, je to pěkněj hnus.

Karel: Slibuju.

Sanka: Jděte tady za tím člověkem, ten sežene snad všechno na světě.

Magdalena: (pohřbívá kočku) Měj se tam v nebi krásně, Macíčku! A vydrž to tam. Však to nebude trvat dlouho a půjdu za tebou. Tos mi neměl dělat, takhle mě tady nechat! Co si bez tebe počnu, ty můj milovaný manželi! Co jen si bez tebe počnu? (pauza) Dám je pryč. Musím dát všechny kočky pryč. Nesnesu, aby kvůli mně trpěly. A to všechno kvůli těm lidem z paneláku! A kvůli těm z divadla! Nikomu už není Magdalena Kučerová dost dobrá! Tak se měj, Macíčku! Dobrou noc!

Iva: Ahoj Tomáši!

Tomáš: Ahoj, co tu děláš?

Iva: Já přece bydlím vedle.

Tomáš: No, jistě, samozřejmě!

Iva: Šárka je tady?

Tomáš: Ne, spí u kamarádky. Potřebuješ něco?

Iva: Došel mi cukr, tak jsem si říkala, jestli bys neměl.

Tomáš: Jistě, počkej chvílku.

Iva: Nepozveš mě dál?

Tomáš: Jasně, promiň. Pojď dál.

Iva: Máš to tady hezký, Tome!

Tomáš: Tak, není to nic moc, ale bydlet se tu dá. Zatím to ještě není zabydlený.

Iva: Však jste tady teprve od včerejška, že?

Tomáš: Jojo. Dáš si kafe?

Iva: Dám, děkuju.

Tomáš: A co ty, bydlíš sama a nebo s přítelem... nebo manželem?

Iva: Sama. Už dlouho sama.

Tomáš: Jak je to možný, taková pěkná holka!

Iva: Děkuju. No to víš, hledám toho pravýho. Ale za tu dobu už jsem pěkně nadržená. „Dlouho jsem to neměla.“

Tomáš: Aha, tak to aby sis našla nějakýho milence.

Iva: No jo, ale kde ho mám vzít?

Tomáš: Holka jako ty nemůže mít o nápadníky nouzi.

Iva: Ale když mně se teď líbí jenom jeden.

Tomáš: No, tak aspoň ten. Pořád lepší než nic, ne?

Iva: Tak mě pomiluj, Tome! (Začne ho líbat, on se nebrání, spíš naopak, tma a zvuky sexu.)

Šárka: (světlo) Ahoj, tak jsem se nakonec vrátila. Co to? Tomáši! Ty hajzle! Ty děvkaři! Kurevníku! Já jsem tak hloupá! Vypadni! Vypadni, ty kreténe! Už tě nechci vidět! Nikdy, nikdy, nikdy!

Iva: Tak se uklidni, holčičko.

Šárka: Nemluv na mě, ty děvko! Lézt do postele se zadaným chlapem! Couro!

Iva: No no! Šetři dechem!

Šárka: Mlč! Drž už hubu!

Tomáš: Šárko, já... já.

Šárka: Vypadni! Vypadni...

Tomáš: A kam mám jít?

Šárka: Jdi si třeba k té děvce, ale už vypadni!

Sanka: Znáte ty noci, kdy nemůžete spát? Hlavou se vám honí tisíce otázek a na ně miliony odpovědí. A všechno vidíte jako před sebou – a čím je později a čím dýl vám trvá usnout, tím víc všech otázek přibývá, až jich je nakonec tolik, že vás dočista zavalí jako lavina. A tak už toho máte dost a zkoušíte počítat ovečky. Jenže to nejde. Ovce totiž nejde počítat – ovce není jedna, dvě nebo tři. Ovce není individualita, ovce jsou vždycky stádo. A s lidma je to stejný – vždycky stádo. Čas od času má někdo pocit, že je jedinečný, každý se tak někdy potřebuje cítit. Ale skutečnost je bohužel jiná.

Znáte ty noci, kdy nemůžete spát? A máte ten nepříjemný pocit, že se něco stane, nebo že se stalo něco, co navždycky ovlivní váš zbytečnej život. Ten

úzkostnej pocit vás přepadl jako úchylák babku v metru a nemůžete se ho zbavit. Je všude, všude ve vás i všude kolem vás, a i když se umyjete, nezbavíte se ho. Nalepí se na vás jako toaleták na podrážku a pronásleduje vás všude. Jediným únikem od všech úzkostí je joint. Pěkně uválenej joint, pěkně nadupanej trávou. Dneska se stejně něco stane. Něco se dneska musí stát, cítím to všude. Věci se dějí, čert je vem!

Terezie: (zase náměsíčná) Nepřehánějte, milý pane! Skleničku bych snad ještě mohla. Už je pozdě, snad bych měla jít. K vám? Na sbírku motýlů? Trochu otřepané. Skutečně? Tak dobře, sbírku motýlů jsem ještě nikdy neviděla. (začíná hrát hudba, která se pomalu zrychluje, až vyvrcholí v tragédii) Krásné, krásné, jen škoda, že jsou všichni mrtví. Je to tak smutné, že někdo musí umřít pro potěšení druhých. Vážně? To je úžasné, vy jste dokonalý! Tak pojďte, odděláme všechny špendlíky, ať všichni mohou zase vzlétnout! Podívejte, protahuje křídla! Jak se nádherně třpytí! A už vzlétá, všichni, všichni vzlétají! Je tak krásné tančit mezi motýly! Je to tak krásné tančit s nimi! Být jedním z nich! Být motýlem! (jde na balkon a stoupá na zábradlí) Jen mávnout křídly a vzlétnout! Být volná! Být blízko nebi a nebýt přízemní! Ale pozor, pozor ať tě nechytí do sítě! (skočí, až dopadne na zem)

(kočky se sejdou u mrtvého těla paní Terezie, některé ji lížou, jiné se lísají, všechny pomalu spouští své srdceryvné mňoukání, svůj pláč nad ukončeným životem. Mňoukají tak hlasitě, že probudí pana Jana.)

Jan: Potvory umrouskaný! Kša! Jedete, potvory?! Co to tam máte? Proboha! Terezo! Ježiši Kriste! Terezo! Dělejte někdo něco, pomoc! Terezo! (tma)

(Je brzo ráno, na scéně bliká světlo sanitky, záchranáři odváží tělo v pytli, všichni jsou na scéně.)

Božena: To je strašné. Člověk si neuvědomuje, jak krátký je život, dokud ho nepotká něco takového. Tak strašná nehoda. Tak bizardní a nešťastná nehoda. Upřímnou soustrast. (odchází)

Sanka: Já to tušil, něco nepříjemného bylo v noci ve vzduchu. Včerejšek byl odpornej den, počínaje smrtí tý kočky. Kdo to mohl udělat? Někdo z domu nebo cizí? A teď paní Bystrá. Něco tady není v pořádku...

Jan: To ten prokletej šedej panelák.

Sanka: Ne, já myslel tady. Tady v tom pokřiveném světě. Upřímnou soustrast. (odchází)

Magdalena: Chudinka, pohřbíme ji hned vedle Macička, bude se tam mít hezky.

- Jan: Půjde na hřbitov, paní Kučerová!
- Magdalena: No jistě, na hřbitov. Ale nebojte se, on se o ni Macíček v nebi postará. Ale mohla by mu dát mlíčko nebo radši smetanu, tu on má radši. Je to neštěstí, co nás potkalo. Nejdřív Macíček, on byl jako můj manžel, víte? A teď vaše žena... Víte, na schůzi bych dnes večer chtěla něco všem oznámit. Něco moc důležitého.
- Jan: Paní Kučerová, schůzi dnes ruším, jistě chápete, že za těchto okolností...
- Magdalena: Jistě, jistě... upřímnou soustrast. (odchází)
- Tomáš: Atmosféra někdy umí být moc divná. Tak tichá, mrazivá a... divná. Lidem se dějí věci a dějí se jim neustále, každý si hraje na svém písečku, než jim někdo jiný rozkope bábovku, než se jejich osud prolne s tím vaším.
- Iva: Včera jsem si na chvíli myslela, že jsem udělala něco špatného, že jsem se vyspala s Tomášem, že jsem zničila Šárce její dokonalý vztah. Jsou mnohem horší věci, než je nevěra, mnohem horší věci, než někomu zničit vztah. Je to smrt. Smrt je vždycky mnohem horší, než si ji představujete. I když si myslíte, že jste se smrtí smíření, nejste. Upřímnou soustrast. (odchází)
- Tomáš: Upřímnou soustrast. (odchází)
- Karel: Celý život si ze smrti utahuju a dělám si z ní legraci. Však ona mi to jednou spočítá a všechno mi to vrátí. Upřímnou soustrast. (odchází)
- Šárka: Já už snad nikdy neusnu. Včerejší noc mě bude pronásledovat do konce života. Člověk prožívá svá vlastní dramata a ani neví, co se děje za zdmi jeho bytu nebo těsně nad ním. Co jsem dělala, že jsem si ničeho nevšimla? Jsem slepá? Jsem sociálně hluchá a bezcitná? Co mi na kom záleží! Okolní svět už pro mě není. Jsem sama a sama chci taky umřít. Chci prožít zbytek života bez jakéhokoliv vzrušení, chci jen žít... a pak umřít. Upřímnou soustrast. (odchází)
- Jan: Co teď bude? Tenhle panelák jsem nikdy neměl kupovat. To on je můj prokletí, to on mi ničí život! Můj barevnej život mění na šedivej brak. Brak horší než tahle hra, kterou tady všichni hrajem. Hra, která si říká život. Tenhle barák ale nezničí jenom mě. Zničí všechny. I těch dalších sedm životů. (telefonuje) Ahoj Aničko, musím s tebou mluvit. Něco se... máma umřela. (tma)
-
- Sanka: Čas je podivný výmysl. Je tak pomalý – a přitom tak rychlý. Je falešný a zrádný jako ty kočky tady. Když potřebujete, aby plynul rychle, vleče se jak smrad. A když naopak potřebujete, aby zpomalil, uteče, ani nevíte jak. Stane se, že strávím celej týden v rauši, a když se pak proberu – ten týden prostě chybí,

jako by nebyl. Jako kdyby se rok rozhodl, že nám ten týden ukradne bez nároku na náhradu.

Iva: Ahoj Sanko.

Tomáš: Čau.

Sanka: Jojo, ahoj.

Iva: Jak se máš?

Sanka: Bylo i líp, od smrti paní Bystrý to není nic moc. Navíc tu pořád čenichaj chlupatý. Co ty?

Iva: Taky bylo líp, jen nebudu říkat proč. (výrazně k Tomášovi) Nechci někoho ranit!

Tomáš: Já se mám v mezích možností. S Ivou je to super – je to pěkná dračice, co ti budu povídat – ale potkávat Šárku každý den mezi dveřma, ještě se s tím nevyrovnala. Holt čas někdy nevyléčí úplně všechno nebo mu to někdy dlouho trvá.

Iva: To víš, někdo asi nechápe, že holka chce kluka jen na JEDNU NOC.

Tomáš: No jo, to holky někdy nechápou.

Iva: I kluci to někdy nechápou, víš, jen na JEDNU NOC! Někdy se s nima vyspíš a oni se tě pak drží jako klíště!

Tomáš: Jo, to znám. Je to dost trapný, co? Někomu to můžeš naznačovat, jak chceš, a stejně je tak tupej, že mu to nedojde. To znám, tyhle debílky.

Iva: Hm, vypadáš na to. Prosim tě, odnes ten nákup do ledničky, než se ta pizza rozmrazí.

Sanka: Nějakej problém?

Iva: Jo. Tak vyspala jsem se s Tomášem, to víš, ne?

Sanka: Tak to ví v tomhle baráku asi všichni.

Iva: No, jenže znáš mě – já to brala nezávazně, prostě jako vždycky. Jenže on to asi nepochopil. Ona ho vyhodila a on se nastěhoval ke mně a já se ho teď nemůžu zbavit. Typickej chlap, zase si myslí, že holka chrápe s chlapem, jenom když ho miluje, ale já prostě chtěla péro, chápeš?

Sanka: Jojo.

Iva: Ty mi rozumíš, že? Ty jsi vůbec takovej hodnej fajn chlap. Tak já už půjdu, než tam zase něco provede. Tak se měj... a stav se někdy. (odejde)

Šárka: Nikdy jsem netušila, že by se to mohlo stát i mně. Lidi se rozcházejí, a pár rozchodů už jsem taky zažila. Vlastně jenom jeden. Ale i tak, nikdy jsem nečekala, že najdu Tomáše in flagranti s nějakou cuchtou. Myslela jsem, že se pozvracím. Žaludek jsem měla v krku a srdce bušilo, že to málem nešlo vydržet. Je mi, jako by mě zradil celej svět. Cítím se, jako by mě někdo připravil o čest. Všichni na mě koukají. Jedni lítostivě, druzí pohrdavě, třetí posměšně. Kdybych nebyla srab, podřezala bych si žíly – nebo spolykala prášky. Jenom vím, že bych nikdy neskočila třeba pod vlak. Když už se někdo chce zabít, proč tím obtěžovat celou společnost? Lepší je si to provést doma, sám, pěkně v klidu a soukromí.

A pak, když je potkám spolu na chodbě, jak se oblizují, a div by na sebe neskočili hned ještě ve výtahu. Je mi z nich blbě. Musím se co nejdřív odstěhovat.

Karel: Božena jela nakupovat. Zůstal jsem doma sám, tak jsem toho musel využít. Zapnul jsem si dvdčko, co mi prodal ten Sankův kámoš. Bylo to tak vzrušující a nádherný. A taky adrenalinový – ten pocit, že děláš něco, co se nesmí, pořád jsem měl pocit, že slyším klíče ve dveřích, ale přemohl jsem se a oprostil se od všeho. Krásně jsem si to užil. To video má snad tři hodiny a naplnilo mě pocitem štěstí a zadostiučinění. Byl jsem spokojenej jako ještě nikdy. Jak bych je hladil, dával jim pusy na ty ochmířené prdýlky a mazlil se s nima, aby se nám to oběma líbilo. Bože! Jsem hovado, ale nemůžu si pomoci.

Božena: Vracím se takhle z nákupu. Vzala jsem si auto, protože máme supermarket daleko. Přemýšlím, co jsem všechno zapoměla, hledala jsem seznam, kde mám napsaný, co jsem chtěla koupit, koukla jsem se do něj a pak se to stalo.

Pane bože! Co jsem to udělala? Co jsem to provedla? Musím se vrátit! Ne! Nesmím se vracet, teď už je pozdě! Teď už se nesmím nikdy vracet. Klid! Má jen zlomenou ruku nebo nohu... maximálně pár žeber! Nic horšího to být nemohlo, přece jsem nejela rychle! Musím to říct Karlovi! Ne! Nesmím to říkat nikomu! Musím dělat, že se to nikdy nestalo. Nárazník je celej zmačkanej a kapota od krve! Prosím, prosím, ať to nic není! Ať je všechno v pořádku! Proč já kráva nezastavila? Měla jsem něco dělat, aspoň zavolat sanitku! Musím se přiznat! Ne nesmím!

Člověk nikdy neví, v jaké situaci jak zareaguje, dokud se do ní nedostane. Nikdy by mě nenapadlo, že když někoho srazím, že ujedu. Ale v tom zmatku a

fofru, jediné, na co jsem se zmohla, bylo přišlápnout plyn. Ale to nebylo všechno! Copak neštěstí nikdy neopustí náš dům?

Karle! Ježíši Kriste, na co to čumíš? Ty úchyle! Vypni to!

Karel: Ha! Ty jsi doma?

Božena: Tak už to vypni!

Karel: To není, jak si myslíš! To je jen... výzkum, víš?

Božena: Jakej výzkum, Karle? Já už dlouho tušila, že asi budeš na chlapy, ale ty jsi úchyl, Karle! Normální pedofilní hovado!

Karel: Ale! To není pravda! To přece není pravda! Nikdy bych nikomu neublížil!

Božena: Kdes k tomu přišel? Tak kdo ti to dal?

Karel: Koupil jsem to od jednoho chlápka!

(Z rádia se ozve zpráva o mrtvém muži, kterého srazil neznámý pachatel a ujel.)

Božena: Je to jasný, já jsem vrah a můj manžel je homosexuální pedofil.

Musíme si promluvit, Karle!

Jan: Prázdná. Vše pohlcující, sžírající prázdno. Život už nikdy nebude, jaký byl. Byli jsme spolu padesát tři let. Za tu dobu si už člověk na ledacos zvykne. Na nějaký pohyb v domácnosti, na nějaké rituály a tak. Teď jako by všechno pohltilo prázdno. Tereza zmizela a všechno s ní. Občas přijede Anička a se vším mi pomůže, uklidí, uvaří... jenže pak zase odjede. A já jsem sám a bez Terezy úplně neschopný. Už ani ty mé malé kamery mě netěší. Koukám do nich celý dny. Celý dlouhý hodiny sedím v křesle a koukám, co se děje v kterých bytech, v těch poloprázdných bytech a prázdných životech, který jsou jenom k tomu, aby umřely. Dřív nebo později. (Zvoní zvonek) Kdo je?

Magdalena: Tady Kučerová!

Jan: Pojd'te dál, dveře jsou odemklý.

Magdalena: Přišla jsem se zeptat, jak to bude s těmi mými kočkami. Už je to čtvrt roku, co se paní... co jste zrušil tu plánovanou schůzi, a já bych potřebovala, aby se to trochu pohlo, víte, už nechci nikoho obtěžovat.

Jan: Dobře, schůzi uděláme ve středu, jako vždycky.

Magdalena: Děkuju. Taky vám nesu poštu. Měl jste tu schránku úplně narvanou, nic se do ní už nevešlo, musíte si tu poštu čas od času vyzvednout.

Jan: Nevím proč, není nikdo, od koho bych chtěl dopis. Poštu vždycky vybírala Tereza.

Magdalena: Ale občas byste ji měl zkontrolovat, může tam být něco důležitého.

Jan: Celý dny sedím ve svém křesle u své televize a nehodlám to měnit. Jsem k ničemu, a tak taky umřu.

Magdalena: Jedl jste už něco?

Jan: Ne.

Magdalena: Tak pojďte ke stolu, já vám naberu tady toho guláše.

Jan: (chvíli váhá, ale pak jde, přece jen už dlouho nejedl a má hlad) Děkuju, jste hodná, paní Kučerová.

Magdalena: Říkejte mi Magdaleno, jsme přece tak stejně staří. Proč už nejíte?

Jan: Nemám čím.

Magdalena: Zuby máte, ne?

Jan: Nemám příbor. Ten vždycky...

Magdalena: Chystala Tereza, co?

Jan: Ano. Promiňte, jsem bez ní úplně k ničemu. Teprve po její smrti jsem si uvědomil, jak úžasná to byla žena, co všechno mi dokázala dát.

Magdalena: Musela to být úžasná osoba.

Jan: To byla. Vždycky jsem si myslel, že když umřu, bude to, jako když stromu na podzim upadne poslední list. Teď ale vidím, že ten list upadl dávno – a teď už jen žloutne, hnědne a usychá, až se nadobro rozpadne.

Magdalena: Podle mě bude umřít jako zapnout automatickou pračku. Někdo zmáčkne knoflík a v tobě se duše zatočí a očistí se od veškeré špíny, která se na ni za život nachytala. Víte, tak mě tak napadlo. Nechcete se přestěhovat ke mně? Nehleďte v tom žádnou lásku nebo tak. Myslím jen, že bychom mohli žít spolu. Vy evidentně potřebujete, aby se o vás někdo staral, a já se zase musím o někoho starat. A teď, když dám kočky pryč, budu sama a bude mi smutno. Co vy na to?

Jan: Musím si to promyslet. Jste moc hodná, paní... Magdaleno.

Tomáš: Děvka! To v tomhle zasraným paneláku není nikdo normální? Ta děvka mě podvedla s tím vyhuleným feťákem! Taky co bych čekal, že? Když se vyspala se mnou, i přesto že jsem chodil se Šárkou, mohl jsem tušit, že jí nebude trvat dlouho, aby si našla nového nabíječe. Jenže s ní to bylo jiné než se Šárkou. Takový divoký a nespoutaný. Co jsem zažil s ní během tří měsíců, to jsem nezažil se Šárkou za všechny ty roky. Teď ale vidím, jaká je to děvka a běhna, posedlá sexem. Jakou nepěknou hru s námi osud hraje. Někdy si představuju, že Bůh existuje. A pak mám pořádnou chuť mu nakopat prdel!

Víte, že se mi tak trochu stýská? Vím, říkal jsem o Šárce nepěkný věci, ale i tak. Tak nějak se mi prostě stýská. Je stydlivá a slušná, ale je to tak roztomilý a tajemný. Taky bych ji teď mohl všemu naučit, když mě Iva zasvětila do tajemství sexu. Když si vzpomenu, že to byla ona, ona byla ten důvod, proč jsem udělal tu benzínku. Ano, vrátím se k Šárce!

Iva: Tak už je to jasný! Zamilovala jsem se! Sanka je úžasnej! Dokonalej a taky dobrej v posteli! Nevím, jestli je to tou veškerou trávou, co jsme profiltrovali přes plíce, ale bylo to dokonalý! Už nechci jinýho, už je konec mým postelovým hrátkám s náhodnými muži! Jedinej, kterýho chci v posteli, je Sanka. Jenže tím přijdu o svůj vedlejší příjem. V drobných krádežích jsem byla vážně dobrá. Možná bych to mohla přesunout z postele do ulic. Co to tady? Ve středu domovní schůze.

Božena: Půjdeme s tím k doktorům, postarám se o tebe, neboj. Jen mi slib, že nikomu neřekneš, že jsem to byla já, kdo přejel toho chlápka.

Karel: Slibuju, když ty pomlčíš o té mé záležitosti.

Božena: To se spolehni, protože to by byla ostuda pro nás pro oba.

Karel: Obojí!

Božena: No jasně že obojí. Takže... rozvod nebude?

Karel: Nebude. Od teď už nic nebude jako dřív...

Božena: Ve středu je domovní schůze.

Karel: Co budeme dělat?!

Božena: Co bys chtěl dělat? Nic! Právě že nic! Půjdeme tam a budeme dělat jako že nic. Nejlepší bude, když vůbec nepromluvíme.

Tomáš: Šárko! Já tě miluju! Vrať...vrať se ke mně!

Šárka: To sis měl rozmyslet dřív, než jsi vlezl s tou courou do postele! Víš co, vůbec na mě nemluv! Já s tebou nechci už mít nic společného.

Tomáš: Šárko, prosím tě! Chybíš mi! Byla to ode mne hloupost tě opustit, jsi moje všechno, moje druhá půlka, co mi chybí. Jsi jing k mému jang!

Šárka: Tos slyšel v nějakým blbým americkým filmu, ne?

Tomáš: A to mi strašně chybí, to jak mi pořád dokazuješ, jak jsem blbej a jak jsi dokonalá, Šárko!

Šárka: Řečnění ti moc nejde.

Tomáš: Kdy tě zase uvidím?

Šárka: Na domovní schůzi.

Jan: Tak já k té Magdaleně půjdu. Na samotu se dá vyžrát jedině ve dvou. Doufám, že ti to, Terezko, nevadí, není v tom nic osobního. Ale já jsem bez tebe jako bez duše. Díky paní Magdaleně aspoň snad neumřu hlady. Jsem jako vygumovaný. Brýle schovávám do mrazáku a na bábovku sypu cukrín. Ve dvou to snad bude lepší. Miluju tě, Terezko! A s tím mým šmírováním už je taky konec. Až s tvým odchodem jsem pochopil, že lidi jsou všichni stejní, oblečení, nebo nahatí. Že žijou pořád dokola stejný životy, ať už jsou to tihle nájemníci, nebo ti před nima a ti před nima. Pořád všechno stejný. Na venek samá čest a sláva a doma...?

(Na scéně Magdalena, pustí gramofon, a pak postupně, s rozloučením, láskou a péčí, otráví všech svých zbývajících 17 koček.)

(Všichni jsou na scéně, je středa, tudíž je domovní schůze.)

Jan: Tak už jsme všichni? Dobrá, můžeme teda začít. V poslední době se tady v domě stalo několik smutných událostí a kvůli jedné z nich jsme se tady dnes sešli. Někdo zabil kočku tady paní Kučerové. Těžko říct, kdo to udělal, protože na její kočky jste si stěžovali všichni. Já ani nechci pátrat po tom, kdo to byl, jsme tu jen proto, abychom tu záležitost s kočkama vyřešili.

Tomáš: Šárko, tak už sis to rozmyslela?

Šárka: Ne!

Tomáš: No tak, netrap mě!

Jan: Mluvil jsem s paní Magdalenou, říkala, že by nám chtěla něco důležitého říct.

Sanka: Když dovolíte, já bych nejdřív rád řekl, je každého věc, co doma chová nebo pěstuje. Mě upřímně je jedno, že má paní Kučerová nějaký kočky, jen kdyby ty kočky neobtěžovaly nás ostatní.

Iva: Přesně tak. Víte, já jsem na kočky alergická.

Jan: To všechno vezme paní Kučerová jistě v úvahu.

Tomáš: No tak Šárko! Nenech se přemlouvat, já tě miluju a moc se omlouvám! Nevím, co jiného bych řekl.

Šárka: Tak už na mě prosím nemluv.

Jan: Ještě někdo by se k tomu rád vyjádřil? Karle? Boži?

Karel a Božena: Ne!

Magdalena: Když dovolíte, já bych se k tomu teda vyjádřila. Vzniklou situaci už netřeba řešit. Kočky už vás nebudou obtěžovat, jsou tam, kde jim bude líp. (ozve se potlesk) Všechny jsem je otrávila. (nadšení utichne)

Sanka: No, tak to je teda síla!

Iva: Ale takhle jsme to nechtěli, paní Kučerová.

Jan: Magdaleno, to přece...

Magdalena: Bude to pro ně lepší, než být někde v útulku. A já už je nepotřebuju, když teď mám vás.

Sanka: A jsme zase v tom. Po kotníky v lidský špíně. Každý na tom máme svůj podíl.

Božena: Já jsem nikomu nic neudělala!

Sanka: Jistě že ne, ne přímo. Tady kočky paní Kučerové byly pro ni jako děti.

Karel: Jaký děti?!

Sanka: No děti, malý děti, o který se musela starat, a my jí je nepřáli, nadávali jsme na ně. A ona je bezcitně otrávila.

Magdalena: Bezcitně rozhodně ne!

Sanka: Všichni jsme si na ně stěžovali, každý z nás s nima měl něco společného, každého z nás obtěžovaly. A proto je paní Kučerová... Kdo chápe svůj podíl na týhlešpíně? (ruku zvednou téměř všichni) Všichni v tom máme prsty. Jako by se toho už tak nestalo dost.

Jan: Za to může tenhle prokletej barák!

Sanka: Za to může lidská špína! Špína, od který se lidstvo nikdy neumyje dočista. Špína, který se svět nikdy nezbaví, i kdybychom ho drhli sebevíc. A víte proč? Ta špína je uvnitř, uvnitř každýho z nás. A kočky to vycítěj, kočky poznaj, kdo v sobě má tu špínu, proto nikoho z nás neměly rády, proto jsme je neměli rádi my. Kvůli špíně v nás! A ta špína, ta je zevnitř, ta se musí vyčistit vnitřně. Chce to očistu duše, myslí... Chcete se se mnou očistit?

Iva: Ano!

Sanka: Chcete se se mnou očistit?

Iva, Tomáš, Karel: Ano!

Sanka: Všichni, chcete se všichni očistit?

Všichni: Ano!

Sanka: Mám tady jeden saponát – pěkně smotanej a napěchovanej. (Zapálí jointa, potáhne, předá ho Ivě.) Jen potáhni a zadrž dech... Vyfoukni. Tak. Pošli to dál. Karle, potáhni a zadrž dech. Cítíš, jak to tebou prochází? Podrž to v hlavě a uvidíš, všechna špína se tě pustí. Teď ty, Boženo.

Božena: Asi bych neměla.

Sanka: Nenech se přemlouvat! Opustí tě všechna trápení. Všechno bude jako dřív!

Božena: Už nic nebude jako dřív. (Bere jointa a hulí.)

Tomáš: Dejte mi to taky. Všechno bude jako dřív! (Podívá se významně na Šárku, pak potáhne.) Teď ty, Šárko.

Šárka: Ne, já nebudu.

Tomáš: Ale no tak!

Šárka: Řekla jsem, že nebudu!

Tomáš: Dělají to všichni!

Šárka: (Chytí jointa, ale nenápadně ho hned pošle dál.)

Sanka: A teď vy, staroušci. Nebojte se, není to nic strašnýho. Tráva léčí... a čistí duši. Vy byste měla, paní Magdaleno. Už kvůli těm kočkám.

Magdalena: Myslíš, že to neznám? My od divadla jsme taky dělali experimenty. (Překvapivě zkušeneš hulí.)

Jan: Tak já teda taky, když už všichni. Za barevnější zítřky! (Teď už jsou všichni zhulení, až na Šárku. Všichni se smějí, zábava stoupá, padají zábrany. Jediná Šárka je stále při všech smyslech, všechno pozoruje. Všichni se hystericky smějí po celou dobu následujícího jednání.)

Karel: Chachacha! To je síla! Nikdy jsem si nevšiml, jak je ten pokoj velkej!

Tomáš: Já jsem si zase nikdy nevšiml, jak moc mám hluboký kapsy! Chachacha!

Božena: Já mám na něco chuť, nemáte tady něco, pane Bystrý?

Jan: Vydržte, podívám se. Mám tady jen gumový medvídky! Chacha!

Iva: Doneste je! Doneste medvídky! (vrhnou se na ně)

Sanka: Začátečníci, hihi!

Iva: Já toho mám plnou pusu!

Tomáš: Hod' to za záclonu!

Sanka: Tak vy jste ty kočky fakt voddělala? To bych do vás nikdy neřek, babi! Vy musíte být asi pěkně jeblá, co?

Magdalena: Jo, všechny jsem je postupně otráвила! Bylo to snadnější, než jsem si myslela! Byly to moji andílci a teď už jsou v nebi. Chápete to? Chachacha! Andílci, v nebi!

Sanka: Tak to musíte mít v hlavě docela hučák! Ale kdo dneska nemá! Já taky, a proto hulím, abych si tu hlavu provětral. Taky prodávám, tak kdybyste chtěla, mám různé druhy, různě silný. Ale nikomu to neříkejte, ono to není úplně moc legální, víte?

Magdalena: Ale je to dobrý! Moc dobrý!

Sanka: Všichni tady v sobě něco maj! Tak třeba tady pan Karel je pedofil – homosexuál!

Karel: Jo! Chachacha! Jsem na malý chlapečky! Všimli jste si někdy, jak neuvěřitelně sexy jsou? Nejlepší je, když jim ještě nerostou chlupy, mají ty šulínky tak hebký!

Tomáš: Já jsem zase udělal benzínku! Chacha! Udělal jsem to, abych mohl koupit ten zsranej byt v tomhle domě, pro mě a pro Šárku. Ten byt, ve kterým se všechno podělalo! Nezapomenu na pohled tý prodavačky, když jsem jí mával před očima pistolí. Vidiš, Šárko, co jsem pro tebe udělal? Co na to říkáš? (Šárka mlčí.)

Jan: V každém bytě mám kamery! A těma vás všechny pozoruju! Chacha! Všechny vás celý ty roky šmíruju, viděl jsem vás všechny nahý snad tisíckrát, až na vás, vy jste tu jen krátce. Pozoruju vás při všem, co děláte. Víím, kdy vstáváte, kdy chodíte spát, pozoruju vás, jak spíte, víím, kdo vstává s erekcí, kdo má jakou návštěvu v posteli, kdo jaký kytky pěstuje a kdo neměl sex už léta!

Iva: Já jsem zase děvka.

Všichni: To všichni víme. To víme...

Iva: Ale nejen to. Všechny své milence vždycky hned po tom okradu. Přijdu si tak na slušný prachy a ještě si užiju. Lepší, než nějaká práce. A neodvádím z toho daně!

Božena: (Stoupá na stůl.) Přejela jsem chlápka! Nabrala jsem ho na kapotu auta a ujela! Umřel a já se nenahlásila na policii! Jsem vrah! A můj manžel je pedofil!

Karel: Jo! Jsem pedofil! Bože, to je tak očistné, nemít tajnosti! (svléká se)

Sanka: Jo, jak říkám: tráva, to je léčba mozku i duše! Uvolňuje! Ta košile je tak těžká! (svléká se)

Jan: Svlíkneme se všichni! Svléčte se! (Sundává šaty) Je to nádherné! Cítím se tak volný! (Všichni ostatní se taky svlékají.)

Všichni: Volnost! Svoboda! Očista duše! Rituál čistoty! Pryč se špínou!...

Sanka: Jsem dealer, jsem dealer, jsem dealer...

Iva: Kradu, kradu, kradu...

Karel: Jsem pedofil, jsem pedofil, jsem pedofil...

Božena: Přejela jsem chlapa, přejela jsem chlapa...

Jan: Jsem šmírák, jsem šmírák, jsem šmírák...

Magdalena: Zabíla jsem sedmnáct koček, zabíla jsem sedmnáct koček...

Tomáš: Vykradl jsem benzínku, vykradl jsem benzínku, vykradl jsem benzínku... (Smích utichne.)

Šárka: (Jde k telefonu.) Halo, je tam policie? (Tma)

KONEC